Morgenstjernen

Organ for

Jesu Kristi Kirke av Siste Dages Hellige

Forbandet er den, som forlater sig paa mennesket og holder kjøtt for sin arm, eller lytter til menneskebud, medmindre deres bud er git ved den Helligaands kraft. (2. Nephi 28: 31.)

NR. 16 | 15. AUGUST 1925 | 4 AARG.

DET SAMMENFØIEDE LED.

AV ORSON F. WHITNEY.

(Slutn.)

Den første daab i templet.

En maaned senere, eller den 8. november blev døpefonten indviet av Brigham Young, der var præsident over de tolv apostle, og den 21. november blev den første daab for døde utført i Nauvoo tempel. Dette arbeide fortsattes der saalænge de hellige var i Illinois, og det har været fortsat i alle templer der er bygget av dem.

Hittil har der været bygget 8 templer av de Siste Dages Hellige: et i Ohio, et i Illinois, fire i Utah, et paa Hawaii og et i Canada. Der er ogsaa et paatænkt at opføres i Arizona. Andre har ogsaa været planlagt at opføre, men har ikke blit fuldført paa grund av forfølgelser og utdrivelser av vort folk. Det største av disse templer er i Salt Lake City, og har kostet over 3 millioner dollar, og det tok 40 aar at bygge det.

Utah genealogiske selskap.

Opførelsen av saadanne bygninger har været fulgt av en stadig stigende interesse for det genealogiske arbeide — samling av navne, datoer og ting henhørende til de bortgangne, som har hat og endnu har behov for at tempelarbeide utføres for dem av deres levende slektninger

og venner. Den 13. november 1894 blev «Utah Genealogical Society» oprettet i Salt Lake City. Grundlæggeren og den første præsident var Franklin D. Richards der var en apostel og kirkehistorieskriver. Hensigten med denne forening er at «samle, oprette, opholde og vedlikeholde et genealogisk bibliotek til nytte for dens medlemmer, og ogsaa at være utdannende i at erholde veiledning med hensyn til dette arbeide». Det genealogiske bibliotek, der bestaar av mere end 800 bind, indbefattende næsten enhver nasjonalitet, har ogsaa bekvemme værelser i øverste etage av den bekjendte kirkebygning i Salt Lake City. Som ogsaa berettet i det netop utkomne bind av «Life of Franklin D. Richards»: «Et stort antal folk gjør sig nu nytte av de værdifulde underretninger der her kan erholdes i denne retning, og saaledes har arbeidet for de døde faat en stor støtte.»

Næsten en verdensomfattende interesse med hensyn til det genealogiske arbeide er vaaknet utenom Jesu Kristi Kirke av Siste Dages Hellige. Mænd og kvinder der er formuende har skjænket store pengesummer for at kunne samle navn og datoer vedrørende deres slekt, og foreningen er blit dannet i denne og andre nationer, for forberedelse og optegnelse av deres familiehistorier. Og dette er ikke slutningen endnu. Dette verk gaar endnu fremad, og det tiltar aar efter aar med uforfærdet begeistring.

De som er ansat i disse foreninger til at samle slektregistre — de utenom i verden mener jeg — tilstaar, at de ikke vet hvorfor de har været paavirket til at frembringe saadanne anstrengelser, og gaa til saa store utgifter som dette arbeide kræver.

Men de Siste Dages Hellige vet baade hvorfor og aarsaken herfor, ti Herren har aabenbaret det til dem. De vet, at den vidtomfattende interesse i denne sak er fremkommet siden den tredje dag i april 1836 da profeten Elias viste sig for Joseph Smith og Oliver Cowdery i Kirtland tempel og overgav dem nøklerne til at «vende fædrenes hjerter til barnene og barnenes til fædrene», og de erkjender med taknemmelighet Herrens haand i den værdifulde assistanse der ydes utenom kirken, foruten hvilket

det paalagte arbeide om at samle slektregistre ville ha været meget vanskelig — om ikke helt umulig.

Storheten og herligheten av Elias' misjon.

For at være istand til helt at forstaa Elias' misjon — hvis vor begrænsede tænkeevne kan tilfulde fatte den — maa man betrakte dette fra et høiere og videre synspunkt end der i almindelighet blir gjort paa dette ophøiede emne. Det er en herlig ting at gaa ind i Herrens hus og forløse ens bortgangne slektninger; men der er noget endnu mere herlig i forbindelse dermed, og profeten Joseph fremholdt dette i den storartede skrivelse av 6. september 1842. Idet han først taler om nødvendigheten av optegnelser og at optegnelser holdes, sier han: «Hvad I optegner paa jorden skal vorde optegnet i himmelen, og hvad I ikke optegner paa jorden skal ikke vorde optegnet i himmelen; ti utav bøkerne skulle eders døde vorde dømte efter deres gjerninger, hvad enten de selv har efterkommet anordningerne i egen person eller ved hjælp av deres stedfortrædere, ifølge den anordning som Gud har beredt til deres frelse førend verdens grundvold, og overensstemmende med optegnelserne som er blit nedskrevet angaaende deres døde.» (Paktens Bok 128, 8.)

Han henfører ogsaa til Malakias' ord — som før nævnt i denne artikel — idet han nævner det «sammenføiede led» mellem de levende og de døde, tilføier han: «Ti det er fornødent, mens tidernes fyldes husholdning oprettes, hvilken husholdning nu er begyndt, at en fuldstændig og fuldkommen forening og sammenføining av husholdninger, nøkler, makter og velsignelser skulle finde sted og bli aabenbaret like fra Adams dage til nærværende tid. Og ikke alene det, men ogsaa det som aldrig har været aabenbaret fra verdens grundvold, men har været skjult for de vise og forstandige, skal aabenbares de umyndige og diende i denne tidernes fyldes husholdning.» (Paktens Bok 128, 18.)

Her har vi det — heri ligger storheten og herligheten i Elias' misjon — sammenføining av evangeliehusholdnin-

gerne, og at samle alt tilsammen i Kristus, baade det i himmelen og det paa jorden; i korthet, en almindelig istandsættelse som blev lovet ved de hellige profeters mund siden verdens begyndelse.

«Hvorfor sende Elias?» spør profeten, og han besvarer sit eget spørsmaal saaledes: «Fordi han holder nøklerne og myndigheten til at forrette i alle ordinanser inden prestedømmet, og uten at myndighet blir git, kunne ikke ordinanserne forrettes i retfærdighet.»

I samme forbindelse beretter han, at «Elias var den siste profet der holdt prestedømmets nøkler.» (History of Church 6. bind side 249—54.)

Elias, hvis navn staar som den der fuldførte beredelsen for Herrens komme, maatte bli sendt i de siste dager i den hensikt, at evangeliehusholdningen der strækker sig som en mæktig kjede gjennem alle tidsaldre, maatte bli bundet sammen i henhold til Messias' herlige komme.

Evangeliets utdeling.

Hvad menes med uttrykket: «utdeling». I den forstand som jeg nu bruker det, menes det at himmelen aapnes og at det evige evangeliums principer utdeles eller kommer frem med det evige prestedømmes myndighet til frelse. Det betegner ogsaa en tidsperiode gjennem hvilken disse frelsende prinsiper og kræfter forblir virkningsfulde, efterat de er overgit menneskene. Jorden har hat mere end en evangelie-utdeling. Det hadde ikke sin oprindelse i apostlernes dager. Det var en gjengit religion dengang, som det er en gjengit religion nu. Dannet i himmelen før denne jord var organisert har den været aabenbaret til menneskene atter og atter i en række utdelinger, der naar fra Adams og ned til Joseph Smiths dager.

Gud oprettet en pakt med Adam, at evangeliet skulle bli i verden fra begyndelsen til enden, og det har været i verden ved gjentagne gjengivelser og utdelinger. Dets nøkler blev overantvordet profeten der præsiderte over denne utdeling, saa at arbeidet for at binde alle ting sammen maatte bli fuldbyrdet, og at Herrens verk maatte frembringes i henhold til denne plan.

Elias, Elijah, Messias.

Joseph Smith sier i den beretning jeg har henført til: «Først har vi Elias' aand, dernæst Elijah og tilsist Messias. Elias er en forløper der bereder veien, og dernæst kommer Elijahs aand og myndighet der holder maktens nøkler, opbygning av templer og besegling av det Melchizedekske prestedømme paa Israels hus, og at berede alle ting. Derefter kommer Messias til sit tempel, hvilket er det siste av alt.»

Lidt tidligere i den samme beretning findes følgende nævneværdige uttalelse: «Jeg saa en engel og han la sine hænder paa mit hode og ordinerte mig til en prest efter Aarons orden til at holde prestedømmets nøkler, hvilket gav mig myndighet til at prædike omvendelse og daab til syndernes forlatelse, samt til ogsaa at døpe. Men det blev mig fortalt, at denne myndighet strakte sig ikke til at gi haandspaalæggelse for den Helligaands gave, at dette var et større arbeide og ville bli mig git senere, men at min kaldelse var en forberedelsesgjerning, eller noget der kom forut, hvilket var Elias' aand.»

Men Elijahs aand kom over ham senere. Efter Faderen og Sønnens besøk og forkyndelsen av aabningen av en ny evangelie-utdeling, kom «adskillige engle» — først Moroni der aabenbarte Mormons Bok og evangeliet, som indeholdes deri. Saa kom i rækkefølge: døperen Johannes, der gjenga det aaronske prestedømme, Peter, Jakob og Johannes der gjenga det Melhizedekske prestedømme, og de erklærte sig selv at være i besiddelse av rikets nøkler og til tidernes fyldes utdeling; derefter kom Moses, Elias og Elijah der overbragte deres respektive nøkler og myndighet. — Andre engle, saasom Mikael, Gabriel og Rafael er likeledes nævnt av profeten i denne forbindelse. Hensikten med alle disse betjeninger var absolut nødvendig til at frembringe enighet og fuldkommenhet til Herrens verks fuldkommengjørelse.

Maalet fuldkommenhet.

Fuldkommenhet er et stort maal at beskue. Intet ufuldkomment eller ufuldstændig kan erholde en fylde av Guds

herlighet. Det ville ikke være paa sin plads der og kunne ikke vedvare. Jesus sa til sine disciple: «Værer da fuldkomne likesom eders himmelske Fader er fuldkommen.» Evig ekteskap hjælper til at forklare dette punkt. «Ti manden er intet uten kvinden, ei heller kvinden uten manden i Herren.» Naar de er forenet utviser de en fuldkommenhet, idet den ene fuldstændiggjør den anden. Adskilte er de ufuldkomne og kan ikke gaa fremat til ophøielse.

Det samme er tilfælde med forældre og barn og gjælder baade det forbigangne og det nuværende. Ingen er fuldkommen uten den anden. Hvad der *har været* maa forenes og bli til hvad *det er* for at fuldkommenhet skal herske. Mose nøkler blev git for at der kunne bli en indsamling av det adspredte Israel. Men en større indsamling var ogsaa i sikte, og Elijahs nøkler blev gjengit, saa at et sammenføiet led maatte kunne forene det nuværende og det forbigangne, saa at alle ting i Kristus, hvad enten paa jorden eller i himmelen, kunne bringes sammen, og de adskilte og uordnede dele stemme og blandes sammen til et harmonisk hele.

«Brødre» — sier profeten i det storartede utbrud av inspirasjonens aand med hvilken dette emne avsluttes — «skal vi ikke gaa fremat i saa stor en sak? Gaa fremat og ikke tilbake! Mot, brødre, og gaa frem, gaa frem til seiren! La eders hjerter fryde sig, og vær usigelig glade. La jorden frembryte i sang. La de døde frembringe lov og pris til kong Immanuel, som han forordnet før verden var det som skal gjøre os istand til at utfri dem av deres fængsel: *ti de fangne skal sættes fri!*

„JEG KOMMER I MIN FADERS NAVN."

FRA «MILL. STAR» AV ÆLDSTE PETER J. CLARKE, BRISTOL CONFERANSE.

Ved et nylig avholdt gatemøte hadde jeg samtale med en person angaaende aarsaken til de forfølgelser, der er rettet mot de Siste Dages Hellige, og han uttalte følgende:

«Der synes ikke at være noget fordærvelig i eders lærdomme, og jeg tror at fornuftige, tænkende mænd og kvinder kan med oprigtighet ikke ha tiltro til de opsiktsvækkende historier der undertiden fremkommer om eder. Men det vi ikke kan anerkjende er eders paastand om at Joseph Smith var en Guds profet. Hvis det ikke var for dette, tror jeg at folk meget lettere ville motta eders lærdomme.»

Dette faktum: guddommeligheten av Joseph Smiths misjon som vi saa stolt og i alvorlighet bevidner at være grundstenen, hvorpaa dette siste dages verk er bygget; den store sandhet der sætter Jesu Kristi Kirke av Siste Dages Hellige adskilt fra den brogede mængde av menneskelagede kirker der paastaar, at lære Kristi lærdomme, mens de fornekter dens kraft, dette segl paa myndighet fra Gud, der er den eneste grundvold hvorpaa Guds kirke kan bygges, dette viser sig at være en snublesten for verden.

Isandhet, historien fortæller sig selv. Netop som de fordums jøder fornektet Frelseren, ikke fordi han var en lærd mester og en stor taler, men fordi han kom i sin Faders navn — paa samme maate fornekter deres gjenpart en av hans profeter i de siste dåge.

Hadde Joseph Smith kommet i sit eget navn, ville han ha været bifaldt som den første og eneste historiker der frembragte de tidligere indvaanere av Amerikas sande optegnelser. Han ville ha været æret som en stor lærer og reformator som oprettet en kirke midt i stor forfølgelse og som banet veien til en bokstavelig og logisk erkjendelse av bibelen. Han ville ha været respektert som en der oprettet en religion der harmonerer med baade teologi og videnskap og viser, at begge er basert paa de samme uforanderlige love i universet. Han ville blit utropt som en leder der frembragte den mest fuldkomne organisasjon paa jorden til menneskenes frelse. Hans efterkommere ville, paa grund av deres flid og karakter, være blit æret som et folk der i sandhet beviste, at de var «ordets gjørere og ikke bare dets hørere». Men fordi de Siste Dages Hellige vælger at tilskrive disse fuldendelser til ham hvor-

fra de kom, blir de fornektet av verden. — Men vi fremholder, at uten Guds hjælp ville disse ting aldrig blit fuldført. Paa en tid da verden var fuld av forvirringen av en mængde trosbekjendelser, der var fremkommet paa grund av menneskers meninger, og da enhver utlægger av en ny teori finder villige tilhørere, er det interessant at lægge merke til Frelserens ord: «Dersom en anden kommer i sit eget navn, ham vil I motta.»

Paa en tid da verden er skuffet i at motta de selvoverbevisende sandheter i Kristi Evangelium, fordi Joseph Smith erkjendte Guds inspirasjon i hvad han lærte, er det trøstende at helde tilbake til at Frelseren var fornektet av den samme aarsak.

Men netop som Guds visdom overgaar menneskenes visdom, saa vil den kirke som er av Gud gaa fremat til dens bestemmelses fuldstændige opfyldelse, uten hensyn til menneskenes ringe anstrengelser for at sætte sig imot den eller vende den bort fra sin gang.

KRISTI „FORGLEM-MIG-EI".

Der er en blomst som har et riktig langt navn. Navnet paa denne blomst er sammensat av tre ord, og historien om dette navn er meget interessant. En ung mand og hans forlovede gik og spaserte langs kanten av en steil skrænt nær en elv. Mens de gik og spaserte fik piken se en blomst nær elvekanten. Hun bad den unge mand at hente den til hende. Han klatret nedover efter blomsten, men i det samme han grep den, mistet han balansen og faldt ut i elven. Idet han blev drevet ut paa dypet kastet han blomsten tilbake til piken og sa: «Forglem-mig-ei,» og han blev revet med strømmen og druknet. Det brudte brød og det hellige glas vand i Herrens sakramente er Kristi «Forglem-mig-ei». Han indsatte denne enkle ordinanse for at tilskynde os at erindre det liv han gav for vor frelse. Det er et meget hellig privilegium at kunne

delta i dette sindbillede paa Herrens død. Naar vi spiser av det brudte brød og drikker av det hellige vand med et sønderbrudt hjerte og en hengiven aand, blir vore hjerter renset og vort sind blir opløftet og forædlet.

Nephi Jensen i «Juv. Instr.»

DØDSFALD OG BEGRAVELSE.

Søster Anna Smestad døde fredag den 18. juli, efter et langvarig hjerteonde, 74 aar gammel, idet hun var født 2. november 1851 og blev et medlem av kirken 7. februar 1903. Begravelsen foregik fra lokalet i Vaskerelvgaten 1, hvor grenens forstander Frans Olsen ledet begravelsen. Begravelsesceremonien indledes med salmen: «O min Fader» som blev sunget av koret, hvorefter bøn blev holdt av ældste Harald Helgesen. De to siste vers av samme salme blev derefter avsunget. — Forstanderen talte om hensikten med vor jordiske tilværelse og nødvendigheten av at adlyde evangeliet, naar leilighet gives dertil. — Konferansepræsident Oluf K. Karlsen talte om søster Anna Smestad, den tid hun hadde virket og det vidnesbyrd hun hadde om evangeliets sandheter, og han hadde glædet sig i den tid han stod som leder ved hendes side. Hun har virket som præsidentinde i kvindeforeningen fra 1919 til 1925 da hun blev løst formedelst sykdom. Salmen: «Jesus min Frelser kjær», blev derpaa avsunget av broder Johan Sætrum, hvorefter fortsattes til Møllendals begravelsesplads, hvor salmen: «Nærmere Gud til dig» blev avsunget. Forstander Frans Olsen talte ved graven, og denne blev saa indviet av konferansepræsident Oluf K. Karlsen, hvorefter de 2 sidste vers av samme salme blev avsunget. Søskende og venner begav sig derpaa tilbake til lokalet, hvor forfriskninger blev servert.

Og han er en forsoning for vore synder, dog ikke alene for vore, men ogsaa for den ganske verdens. (1. Joh. 2, 2.)

SØNDAGENS RETTE BRUK.

At nøiagtig helligholde sabbaten er den sikreste maate at vokse aandelig paa, hvilket er min frelse.

Vi lever i en tidsalder hvor vi har en stor forkjærlighet til fornøielser. Fotbal og andre balspil, teatrer, kinematografer er særlig søkt av publikum. Den moderne verden er under en nervøs anstrengelse. Det hurtige og rastløse kommer over os selv om vi ikke søker efter det med vilje. Det er et faktum, at nervøsitet gjør sig gjældende baade blandt gamle og unge i vor tid. At holde os oppe eller vedlike med verden forøvrig fordrer for stor anstrengelse av vort nervøse systems energi.

Dersom en tidsalder tiltrænger en sabbatsdag eller hviledag, saa er det vor tidsalder. Sabbatsfornøielser er saaledes naturlig ødelæggende, og hvad som er naturlig ødelæggende, er ogsaa en stopper for aandelig fremgang. Vi trænger specielt aandelig utvikling. Menneskenes hele tid er i almindelighet optat med arbeide og fornøielse. De anvender svært lite av deres tid for aandelig utdannelse. Endskjønt den aandelige natur gjør menneskene mest lik Gud, anvender de mindst tid til den. Aarsaken er den, at det spændende og det materielle røver det aandelige hvad det tilkommer. En som ikke bryr sig om aandelige ting, ender i almindelighet som et ondt og lastefuldt menneske. Søndagsfornøielser røver menneskenes høieste natur av dets rettighet til aandelig fremgang, og er ikke behagelig for vor himmelske Fader, fordi det bevirker at de som deltar deri sættes tilbake i aandelig utvikling, som er saare nødvendig.

Nogen søndagsfornøielser er bekjendtgjorte som uskadelige og opløftende. Enkelte anbefaler høitidelig musik for at det skal gi et opløftende indtryk paa de tilstedeværende. Men det er ikke aandelig opløftende. Det er skadelig fra begyndelse til ende. Man hører det rasler i penger overalt. Ens egenkjærlige interesser faar

ingen hvile paa et saadant sted. Spillet er meget sjeldent aandelig. Den rette maate at motta aandelig føde paa, er at studere om Gud og hans Søn, og deres handlemaate med menneskene som man hører fra talerstolen og gjennem salmesang. Kirken er den eneste plads hvor man kan motta ren aandelig føde, og vi bør som sande Siste Dages Hellige opofre sabbatsdagen til at gaa til Herrens hus og motta aandelig føde, og vi kan aldrig bli tilfredsstillet med søndagsfornøielser naar Herren har sagt: Ti, sandelig, denne er en dag, der er beskikket eder til hvile fra eders arbeide, til at tilegne den Allerhøieste eders andakt. (Paktens bok 59, 10.)

ER MENNESKETS VEI PAA JORDEN FORUTBESTEMT?

Der paastaes av mange mennesker idag, at alt hvad de foretar sig og alt hvad de gjør er bestemt for dem, og kan umulig undgaa dette eller hint, da deres tro er den, at veien for dem er forutbestemt. Men dette har ikke sin rigtighet, idet at bibelen viser os noget langt andet. Der er nemlig omtalt handlefrihet for ethvert enkelt individ, og denne handlefrihet bestaar deri, at man selv kan gjøre som man vil, og der findes utallige beviser for det.

Der paastaaes at djævelen var bestemt til at friste mennesket her paa jorden, fordi man tror, at der nødvendigvis maa være en djævel til dette, men det er langtfra riktig, men la os se lidt nøiere paa det: I foruttilværelsen hadde vi vor handlefrihet, derfor var det at morgenrødens søn Lucifer kom frem med et forslag om, at han skulle bringe alle tilbake til Gud igjen, men han ville bruke makt og tvinge dem derind, med andre ord han ville frata mennesket den skjønneste gave, nemlig handlefriheten.

Formedelst denne gave var det at de himmelske aander selv kunne vælge hvilken plan de syntes best om, og bibelen fortæller, at en tredjedel av himmelens hærskarer blev utkastet fra Guds bolig, fordi de valgte den plan Lucifer kom med.

Nu kunne spørsmaalet komme: Hvem var det som fristet disse til at gjøre det de gjorde? Det var naturligvis Lucifer som fristet dem og fik dem paa sin side, men hvem fristet ham? Ingen, absolut ingen. Det var hans egen handlefrihet som bevirket det, og dertil en hel del ærgjerrighet, saa vi ser, at likesaavel som han gjorde galt endog han ingen paavirkning hadde av nogen til det, saaledes kan ogsaa menneskene paa jorden idag formedelst sin handlefrihet begaa feiltrin, for om ikke satan frister dem, og der er heller ingen som er bestemt til at gjøre synd, for da kunne ikke den som utøver det gale, bli straffet, naar han var nødsaget og bestemt til at gjøre det. Handlefriheten ville saaledes være fratat den, som begik det gale.

Kristus selv hadde fri vilje, og det viser sig, at han selv tilbød sig at forløse menneskene, saa han var heller ikke bestemt til at utføre den misjon han gjorde, men han var forutbeskikket til det.

Det er saaledes langt fra at være forutbestemt og at være forutbeskikket.

Job var heller ikke forutbestemt til at være profet, men Herren sa: «Og før du utkom av moders skjød helliget jeg dig og beskikket dig til en profet for folkene.» Han var saaledes beskikket til at være profet, men han hadde fri vilje, og kunne gjøre som han ville.

Der kunne ogsaa opstaa andre spørsmaal i forbindelse med dette. Hvordan ville stillingen ha været paa jorden, om Satans plan var antat? En del av denne plan aabenbaret i den katolske kirkes prinsiper, om ikke saa meget nu, saa har det dog været dengang da menneskene maatte og var truet til at tro og lære de lærdomme som denne kirkes mænd kom frem med, og hvis nogen gjorde motstand og ville gjøre bruk av sin handlefrihet som Gud hadde skjænket dem, saa blev de dræpt paa en eller anden grusom maate. Dette viser kun lidt av hvordan jordelivet ville bli, om Satans plan var antat.

Før jeg slutter mine bemerkninger vil jeg si til de som av skjæbnen tror sig bestemt til den stilling de indehar i livet, eller som tror sig bestemt til dette eller hint, at

det slet ikke er tilfælde, for da var jo eders handlefrihet fratat eder. Eders stilling her paa jorden avhænger av eder selv, men om du vælger at gjøre ondt, maa du ta straffen; vælger du derimot at gjøre godt, benytter du din handlefrihet riktig og vil bli belønnet derfor.

Olaf Vogeler, Narvik.

DEN NORSKE MISJON.

OSLO GREN.

Daab. Søndag aften 2. aug. blev Sigrid Marie Olsen indlemmet i kirken ved daab. Daabshandlingen utførtes av misjonspresident A. Richard Peterson og haandspaalæggelsen av ældste Ole Hansen.

BERGENS GREN.

Daab. Fredag aften den 23. juli blev Einar Grønvigh indlemmet i kirken ved daab. Daabshandlingen utførtes av forstander Frans Olsen, og haandspaalæggelsen av president Oluf K. Karlsen.

NARVIKS GREN.

Daab. Den 14. juli blev Edvind M. Svedenborg indlemmet i kirken ved daab. Daabshandlingen utførtes av ældste Olaf Vogeler og haandspaalæggelsen av forstander Emil Evensen.

SØNDAGSSKOLENS PROGRAM FOR SEPTEMBER:

Korlæsning:

Blir i mig og jeg i eder. Likesom grenen ikke kan bære frukt av sig selv, uten den blir i vintræet, saa heller ikke I, uten I blir i mig. (Joh. 15, 4.)

Sakramentverset:

Ydmyg med ærbødighet, bøi dit hode stille ned.
Du forløste tænk paa mig, tænk hvor jeg har lidt for dig.

Fastedagsleksen:

Hvorfor tror jeg, hvis vi skal bli det folk som Gud har bestemt, maa vi bestandig være ledet av Guds tjenere?

BARNAS AVDELING

KRISTI LIV.

En beretning for barn av ældste William A. Morton.

Oversat fra engelsk ved Borghild Nielsen.

---

16. *Jesus helbreder — fortæller en lignelse om saamanden.*

Saa gik Jesus til Capernaum. Der var romerske soldater i byen, og ogsaa en officer som var kaptein over hundrede mænd. I denne kapteins hjem laa en av hans tjenere meget syk. Da kapteinen hørte at Jesus hadde kommet, gik han til jødernes ældste og anmodet dem om at be Herren komme og helbrede hans tjener. Ældsterne gjorde saa. De sa til Herren, at skjønt denne romerske officer var en hedning, elsket han det jødiske folk, og hadde bygget et bedehus for dem.

Jesus gik med ældsterne, men da kapteinen hørte at Herren kom til hans hus, sendte han ut sine tjenere og lot si at han følte sig ikke værdig til at ha Jesus i sit hjem, men at han bare kunne si et ord, og hans tjener ville bli helbredet. «For,» sa denne romer, «jeg har tjenere, og naar jeg ber dem gjøre noget, saa gjør de det, saa sikkerlig vil du, som har slik makt, kun behøve at tale og bli adlydt.» Du kan herav se hvilken stor tro den romerske kaptein hadde paa den Herre Jesus. Kristus forundret sig over hans ord og sa: «Sandelig, end ikke i Israel har jeg fundet saa stor en tro.» Kapteinens tjener blev helbredet.

Saa gik Jesus til Simon Peters hus, og fandt her hans hustrus mor ligge meget syk av feber. Han velsignet hende, og hun blev helbredet.

Jesus fortalte sine disciple mange gode historier som kaldes lignelser. Nogen har sagt at en lignelse er en jordisk fortælling med en himmelsk mening. En av de lignelser han fortalte var om en saamand som gik ut for at saa sæd. Og som han strødde sæden utover, faldt noget ved veikanten, og fuglene kom og spiste det op. Noget faldt paa stengrund hvor det ikke hadde meget jord at vokse i. Denne sæd vokste hurtig op, fordi det ikke var dyp grund, men naar solen kom op visnet det, fordi det ikke hadde rot. Noget faldt blandt torner og tornerne vok-

ste op og kvalte det, det vil si, det fik ikke plads at vokse i. Men noget sæd faldt i god jord, og det vokste op og bar megen frukt.

Nu, apostlene forstod ikke den lekse Jesus prøvet at lære dem ved denne fortælling, hvorfor han forklarte den for dem. Han sa, at sæden mentes Guds ord, og saamanden en sand Herrens tjener, der er valgt og ordinert til at prædike evangeliet. Sæden som faldt ved veikanten er Guds ord der blir forkyndt av hans tjenere, men ikke aktet paa av dem som hører det, og den onde gjør saa de glemmer dem, saa de ikke kan gjøre dem noget godt. Sæden som faldt paa stengrund og ikke hadde dyp jord, menes de som først hører evangeliet og er glad derover, og føler at de kan gjøre hvilketsomhelst offer derfor; men disse folk har ingen «rot», og naar forfølgelser kommer gir de op og falder fra. Sæden som falder blandt torner, menes at mennesker, efterat de har annammet evangeliet, lar kjærlighet til penger og fornøielser i livet fylde deres sind, saa de stanser og glemmer deres religiøse plikter. Sæden som faldt i god jord, menes folk som mottar sandheten med gode, oprigtige hjerter, som ber ofte til Gud og holder hans befalinger. Disse folk vokser sig bedre og bedre og Gud fryder sig over at eie og velsigne dem.

(Forts.)

KATRINES LLILE LÆRERINDE.

«Jeg er ræd for at Katrine er en liten skrikerunge,» sa faren. «Jeg er sikker paa at hun ikke klemte fingeren haardt i døren, for den var neppe rød da jeg saa paa den, men hun skrek som om hun hadde brukket fingeren av.»

«Ja,» sa moren, «hun er gammel nok til at slutte med denne skriking nu. Snart skal hun begynde paa skolen og da er jeg ræd for, at de andre barn vil gjøre nar av hende. Jeg har talt til hende om det, men endda skriker hun for den mindste ting. Hvad skal jeg gjøre for at hun skal forstaa dette?»

Katrine hørte ikke hvad som blev sagt om hende, men allerede dagen efter fandt hun en som kunne lære hende netop hvad faren og moren ville hun skulle lære. Hun viste ikke selv dette, men tænkte bare det var en ny lekekammerat hun hadde fundet.

«Aa mor,» ropte hun, «jeg har tat med mig Betty for at leke med mig. Hun bor like over gaten her.»

Betty var en pen liten pike, omtrent et halvt aar ældre end Katrine, og det var den beste pike hun kunne finde at leke med. — De holdt paa at huske like ved huset, da pludselig Betty stanset huskningen og bet tænderne haardt sammen. «Jeg fik en stor flis i haanden min,» sa hun, «men jeg vil ikke skrike. Jeg er en altfor stor pike til at gjøre slik braak.»

Hun drog flisen ut og hun begyndte at blø i haanden, hvorfor hun løp ind til Katrines mor for at faa den bundet. Men ikke en taare kom fra Bettys øine hele tiden.

Litt senere løp disse to piker omkap. Straks faldt Katrine hodekuls paa bakken. Aa, hvor hun slog sig! Hun reiste sig fort op aldeles svimmel av faldet, men holdt tilbake graaten der prøvet at komme.

«Jeg er altfor stor pike til at gjøre noget braak,» sa hun.

Netop i det samme kom faren bortover veien, og han ropte: «Hurra, for min kjække lille pike!»

Han trak hende op paa skulderen og bar hende ind.

Efter aftensmaaltidet talte han om dette til moren, og hun sa: «Jeg tror vi vil la Katrine leke med Betty saa meget hun vil, for Betty er en god lærerinde, skjønt hun selv ikke vet om det.»

Ti derfor baade arbeide og forhaanes vi, fordi vi har sat vort haap til den levende Gud, som er alle menneskers frelser, men mest deres som tror. (1. Tim. 4, 10.)

INDHOLD: Det sammenføiede led. (Slutn.) — «Jeg kommer i min Faders navn.» — Kristi «Forglem-mig-ei». — Dødsfald og begravelse. — Søndagens rette bruk. — Er menneskets vei paa jorden forutbestemt? — Den norske misjon. — Barnas avdeling.

Utgit og forlagt av A. RICHARD PETERSON, Osterhausgt. 27, Oslo.

Otto Stenersens boktrykkeri, Oslo.